

Arrest

nr. 283 670 van 20 januari 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. KLAPWIJK
Paul Emile Janson straat 11
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 augustus 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 november 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat G. KLAPWIJK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u staatsburger van Angola en behoort tot de Bakongo bevolkingsgroep. U bent afkomstig uit de Cabinda. Uw moeder baat een winkel uit en uw vader werkt voor het bedrijf Chevron. Na uw middelbare studies wilde u geneeskunde studeren en nam hiervoor deel aan toegangsexamens voor de universiteit. U was echter niet geslaagd waarop uw ouders het voor u regelden dat u in Ukraine zou kunnen studeren, mede omdat u een huwelijksvoorstel vanwege de familie van uw jeugdvriend M. T. niet zag zitten. Uw tante en zijn moeder waren u immers enkele weken voor uw uitreis uit Angola komen vertellen dat ze alles hadden geregeld om jullie te laten huwen, een voorstel dat u meteen afsloeg.

U vreest bij een terugkeer naar Angola dan ook te worden gedwongen om te huwen met M. T. en bij een weigering te worden omgebracht. Op 11 januari 2019 vertrok u per vliegtuig vanuit Angola naar Ukraine. U vatte er uw studies geneeskunde aan in Charkov. Op 26 februari 2022 diende u omwille van de oorlog die was uitgebroken Ukraine te ontvluchten. U nam de trein naar Polen van waar u per bus naar Nederland vertrok. Vanuit Nederland reisde u door naar België. Op 18 maart 2022 heeft u een verzoek om internationale bescherming ingediend. Sinds uw vertrek uit Ukraine heeft u geen contact meer met uw ouders maar wel met uw broer Joao. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: uw Angolees paspoort (d.d. 30/08/2019, geldig tot 30/08/2024); uw studentenkaart van de Charkov Nationale Universiteit voor Geneeskunde en uw verblijfskaart voor Ukraine (d.d. 15/10/2020, geldig tot 30/08/2024).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Verder dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Zo stelde u niet naar Angola terug te kunnen keren omdat u er vreest een gedwongen huwelijk te moeten aangaan en dat wanneer u terug weigert om te huwen, u zou omgebracht kunnen worden (notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 20/07/2022 –verder “notities” CGVS, p.22,23,35). Er dient echter te worden opgemerkt dat dit door u aangebrachte motief helemaal niet overtuigt. Het is immers frappant dat u tijdens uw gesprek met een medewerker bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) bij uw verzoek om internationale bescherming nooit enig gewag maakte van dit element. Wanneer u er werd gevraagd om uw vrees ten aanzien van uw land van herkomst uiteen te zetten gaf u immers enkel aan te vrezen u er niet te kunnen onderhouden omdat u er bijna geen familie had. Als enige concrete vertrekmotief verwees u verder enkel naar het feit dat u Angola had verlaten om te gaan studeren in Ukraine (zie vragenlijst CGVS d.d. 26/04/2022, vraag 4 en vraag 5). Geconfronteerd met deze opmerkelijke omissie en gevraagd waarom u de door u op het CGVS voorgehouden hoofdreden van uw vertrek, met name een gedwongen huwelijk, bij de DVZ niet meteen had vermeld wanneer u uw asielmotieven uiteen zette, verklaarde u: “Ik heb het daar niet verteld omdat ik het daar was vergeten” (notities CGVS, p.35). Het is echter helemaal niet aannemelijk dat een verzoeker om internationale bescherming bij een vraag naar de reden van zijn/haar vertrek uit zijn/haar land van herkomst gewoon zou vergeten de hoofdreden van vertrek te vermelden en enkel zou zeggen dat ze vreest zich in het thuisland niet te kunnen onderhouden omdat ze weinig familie heeft (zie vragenlijst CGVS d.d. 26/04/2022, vraag 4). Bij navraag over uw gesprek bij de DVZ, waarbij u werd gevraagd of u er alle vragen had verstaan en alle redenen van uw vertrek had kunnen uiteenzetten, antwoordde u overigens telkens positief met “ja”. U gaf ook duidelijk te kennen dat u geen opmerkingen had over het verloop van dat gesprek (notities CGVS, p.5). Aangenomen dat u daadwerkelijk bij de DVZ zou vergeten zijn te melden dat u in Angola een gedwongen huwelijk vreest, is het frappant dat u dit niet meteen zou hebben opgemerkt aan uw Protection Officer bij het begin van uw persoonlijk onderhoud, wanneer u naar dat gesprek werd gevraagd. Overigens blijkt uit uw verklaringen op het CGVS, in tegenstelling tot wat u beweerde bij de DVZ, helemaal niet dat u bijna geen familie zou hebben in Angola. U vertelde immers dat u in Angola een grote familie heeft (notities CGVS, p.15). Het lijkt er dan ook sterk op dat u het verhaal over een “gedwongen huwelijk” post factum en ad hoc heeft verzonnen om u van een bijkomend asielmotief te voorzien.

Dat uw verhaal over een gedwongen huwelijk helemaal niet overtuigt blijkt bovendien uit uw opeenvolgende incoherente en vage verklaringen erover. Zo stelde u door uw familie te zijn gedwongen om een huwelijk met uw jeugdvriend, M. T., te aanvaarden (notities CGVS, p.22,24). Tot welke etnie M. T. behoorde kon u echter niet vertellen (notities CGVS, p.24). Nochtans stelde u hem van uw vijftien jaar te hebben gekend, samen op stap te zijn geweest, mekaars vrienden te hebben gekend en gaf u aan dat jullie beider ouders mekaar kenden (notities CGVS, p.25,26). Opvallend is dan ook vast te stellen dat u bij een vraag of M. siblings had, u eerst de vraag naast u liet liggen en niet antwoordde.

Aangespoord om toch antwoord te geven, antwoordde u kort: "2" (notities CGVS, p.27). Over wie deze siblings waren zei u enkel dit niet meer te weten, noch namen te kunnen noemen (notities CGVS, p.27).

Even merkwaardig is de vaststelling dat u ook niet wist hoe de volledige namen van M.s ouders zouden klinken. U gaf uiteindelijk na lang denken immers enkel voornamen op (notities CGVS, p.26). Zo ook stelde u niet meer te weten waar deze mensen juist woonden (notities CGVS, p.25).

Nagegaan wanneer u werd gemeld dat u diende te huwen, gaf u aan dit niet meer te weten. Aangespoord om toch een inspanning te leveren om u dit te herinneren werd u voorgesteld om dit gebeuren te kaderen in het licht van het moment van uw vertrek uit Angola. U zei daarop –enkele voorbeelden van uw Protection Officer aanhorenddat het "weken" voor uw vertrek was (notities CGVS, p.29). Op de vraag welke familieleden uw huwelijk dan hadden gepland (notities CGVS, p. 24) –daar u aangaf "mijn familie wilde dat ik gedwongen met iemand zou huwen" (notities CGVS, p.22), stelde u ineens: "de familie van die man" (notities CGVS, p.24). Uitgenodigd om een meer concrete uitleg te geven om welke mensen het dan juist ging, zei u: "Dat herinner ik me niet meer" (notities CGVS, p.24). U vertelde verder dat familie was samengekomen en u werd gezegd dat u met M. T. diende te huwen daar alles al geregeld was (notities CGVS, p.29). In een poging om te achterhalen welke familieleden dat gesprek met u aangingen –u werd voorgesteld om de namen van de betrokkenen op te sommen- antwoordde u na lang nadenken: "Kan ik 5 minuutjes hebben" (notities CGVS, p.29,30). Na enkele minuten waarin enige reactie van uw kant uitbleef en u na water te hebben gedronken nog steeds geen aanstalten maakte een antwoord op de gestelde vraag te geven (notities CGVS, p.30), werd u gevraagd waarom u 5 minuten vroeg om enkel de namen te geven van de mensen die u kwamen vertellen dat u moest huwen met M.. Uw antwoord "Het was alleen een tante en iemand van zijn familie" (notities CGVS, p.30) is dan ook, gelet de tijd die u had om spontaan enkel twee personen te vernoemen, verrassend. Het doet dan ook vermoeden dat u zich louter tijd wilde kopen om iemand te verzinnen. Gevraagd wie u juist bedoelde met "een tante", gaf u overigens aanvankelijk geen antwoord. Aangespoord om toch de naam van de vernoemde tante te geven en te vertellen welke band deze tante juist met u had, antwoordde u dat het om uw tante A. M. handelde, de zus van uw vader (notities CGVS, p.30). Waarom u deze informatie niet meteen spontaan gaf is een groot vraagteken. Hoe uw tante A. bij het regelen van dat huwelijk betrokken was –daar noch u noch M. wilden huwen en u M. eerder ook al had laten blijken dat u hem enkel als vriend zag (notities CGVS, p.27,28)- wist u niet te melden (notities CGVS, p.30). Wat uw tante en de moeder van M. u nog hadden gezegd behalve dat u met M. moest huwen herhaalde u enkel dat ze u zeiden met M. te moeten trouwen en dat alles al geregeld was (notities CGVS, p.31). Op de vraag wat er verder allemaal gebeurde nadat u ze te kennen gaf niet te willen huwen, gaf u verder geen antwoord (notities CGVS, p.32). Wanneer u werd gevraagd waarom u niet spontaan/plotter kon vertellen over het verloop van het huwelijksverzoek waarmee u werd geconfronteerd (notities CGVS, p.32), bleef u ook zwijgen. Uit uw verklaringen blijkt verder enkel dat, eens u het huwelijksaanzoek had verworpen, de twee dames zelfs niet de moeite namen om u alsnog te overtuigen om het huwelijk te aanvaarden (notities CGVS, p.32). U zou na dat gesprek ook niets meer hebben vernomen van M. (notities CGVS, p.33), noch van zijn familieleden (notities CGVS, p.34). Waarom u het CGVS dan voorhiel tot een huwelijk te zijn "gedwongen" is een raadsel, te meer u zelfs toegaf dat er zelfs geen datum was voorzien voor een huwelijk en er in uw uiteenzetting geen enkele concrete dwang naar voren kwam (notities CGVS, p.32). Waarom er eten en drank was geregeld en er "veel geld" was uitgegeven voor een huwelijk dat helemaal niet vaststond –en zoals eerder opgemerkt zelfs niet gewenst bleek door u en M., is ook een raadsel (notities CGVS, p.22,31,32). Hiermee geconfronteerd, stelde u enkel: "Dat kan ik niet uitleggen" (notities CGVS, p.35). Op een vraag aan wie u dan concreet dacht die u iets zouden aandoen indien u naar Angola zou terugkeren en weigeren M. te huwen, antwoordde u overigens: "Dat kan ik niet specificeren. Ik kan het niet uitleggen maar ik ben heel bang om terug te keren" (notities CGVS, p.35). Verder is het treffend dat u in uw hele betoog ook langs de ene kant laat uitschijnen dat uw familie –uw ouders inclus- een akkoord hadden bereikt u te laten huwen en dat alles voor het huwelijk was geregeld (notities CGVS, p.22,23,33), doch u verder aangeeft dat uw ouders –eens ze te weten zouden zijn gekomen dat er een huwelijk voor u was geregeld- er alles aan hebben gedaan om u naar het buitenland te sturen zodat u er kon gaan studeren (notities CGVS, p.22). Uw algehele uitleg mist dan ook enige doorleefdheid. Andere redenen dan te vrezen voor een gedwongen huwelijk in Angola stelde u niet te hebben (notities CGVS, p.23). U verklaarde verder uitdrukkelijk nooit problemen te hebben gekend in Angola, noch met de autoriteiten, noch met medeburgers (notities CGVS, p.20).

Uw bewering dat u sinds de aanvang van de oorlog in Ukraine geen contact meer heeft met uw ouders en deze zouden zijn verdwenen daar ze uw oproepen niet zouden beantwoorden, maakt u verder niet hard (notities CGVS, p.8). Bovendien is uw hele uitleg hierover ronduit onsamenvattend en niet coherent te noemen.

Gevraagd waarom uw ouders uw oproepen ineens niet meer zouden beantwoorden –u had immers eerder wel contact en ze hadden ook betaald voor het tweede jaar van uw studie- (notities CGVS, p.8,9), stelde u dat het omwille van de oorlog in Ukraine was (notities CGVS, p.8). Daar waar nog kan worden gevolgd dat omwille van het uitbreken van de oorlog in Ukraine u mogelijks niet meteen uw ouders kon contacteren omwille van diverse moeilijke omstandigheden, kan echter het CGVS uw uitleg niet volgen waarom u sinds u zichzelf in veiligheid had gebracht geen nieuws zou kunnen hebben over uw ouders (notities CGVS, p.8,9). Nagegaan of u intussen contact heeft met uw ouders antwoordde u: “Neen ze weten niet waar ik ben”. Gevraagd hoe het komt dat u geen contact opnam om ze te laten weten dat u in orde bent antwoordde u: “Omdat ik hier geen familie heb die contact met ze kan leggen”. Waarom u in België familie zou moeten hebben om contact te nemen met uw ouders is echter een raadsel en helemaal geen uitleg waarom u niet zelf contact zou kunnen leggen zoals eerder. Ook uw verdere onsamenhangende uitleg is niet te vatten. U stelde in Ukraine uw ouders te hebben gebeld. Nagegaan of u nog op een andere manier contact had met uw ouders stelde u enigszins langs de vraag heen: “Ik kan proberen hun nummer terug vinden en te bellen maar momenteel gaat dat niet” (notities CGVS, p.9). Daar uw uitleg niet duidelijk was werd u gevraagd wat u daarmee bedoelde. U antwoordde: “Als ik het nummer had zou ik kunnen bellen”. Er werd u dan gevraagd of u het nummer niet (meer) had. U antwoordde opvallend genoeg dat u dit wel had en voegde eraan toe dat ze uw oproepen niet beantwoordden (notities CGVS, p.9). Waarom uw ouders plotsklaps uw oproepen niet zouden beantwoorden is echter een raadsel. Daar u aangaf tot twee dagen voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS wel met uw broer Joao te hebben gesproken (notities CGVS, p.9), werd u gevraagd of u bij hem had geïnformeerd waarom uw ouders uw telefoon niet opnamen. U stelde daarover enkel, na enige tijd te hebben genomen om over uw antwoord na te denken: “daar kan ik niet op antwoorden” (notities CGVS, p.10). Op een vraag wat u hiermee bedoelde gaf u aan niet veel vragen over uw ouders te stellen en u enkel op uw situatie in België te concentreren om hier aan documenten te geraken (notities CGVS, p.10). Dat u via uw broer dergelijke informatie niet nagaat is echter niet overtuigend, gelet u steeds in contact stond met uw ouders die alles voor u overhadden om u in het buitenland te laten studeren en uw reis en studie bekostigden (notities CGVS, p.16,18,19). Even onaannemelijk is overigens uw insinuatie dat al uw siblings niet meer bij uw ouders zouden wonen maar bij verschillende familieleden zijn ondergebracht (notities CGVS, p.6,12). U stelde immers plotsklaps dat uw ouders “verdwenen” waren (notities CGVS, p.12,13). Gevraagd wat u bedoelde met “verdwenen”, antwoordde u: “Dat weet ik niet, ik vroeg dat niet”. Gepolst hoe u dan wist dat ze verdwenen zijn herhaalde u enkel de vraag van uw Protection Officer luidop, stelde dat u contact met uw ouders had voor ze verdwenen en vroeg om vijf minuten tijd. U bleef vervolgens zonder enige reactie zitten waarop u werd gevraagd of u misschien even naar de gang wilde voor een pauze. Nadat u een pauze van een tiental minuten werd gegeven, werd u gevraagd of u bereid was om het gesprek verder te zetten, wat u beaamde (notities CGVS, p.13). U werd dan ook opnieuw gevraagd hoe u wist dat uw ouders verdwenen zouden zijn. Na even te hebben nagedacht over de gestelde vraag antwoordde u: “want ik had voordien contact met ze en sinds ze zijn verdwenen heb ik geen contact met hen”, waarmee u helemaal geen inzicht gaf hoe u iets wist van een verdwijning. Gevraagd wat u bedoelde met “verdwenen” en hoe u wist dat uw ouders zouden zijn verdwenen bleef u enkel vaag zeggen dat u enkel weet dat ze zijn verdwenen (notities CGVS, p.13). Gevraagd of er behalve dat ze uw oproepen niet beantwoordden, nog een andere manier was waaruit u kon afleiden dat uw ouders waren verdwenen, stelde u enkel: “Dat kan ik niet uitleggen, misschien hebben ze er problemen gehad of zo” (notities CGVS, p.13). Gepolst of uw moeder eventueel concrete problemen had gekend voor u Angola had verlaten gaf u aan niets te weten maar suggereerde dat er mogelijks wel iets kon zijn. Gevraagd waaraan u dan dacht, stelde u wederom: “Kan ik niet uitleggen” (notities CGVS, p.13). Uw uitleg “Zoals ik zei ze zijn niet open tegenover ons, daarom is het moeilijk voor mij om een reden te vinden waarom ze verdwenen zouden zijn”, is dan ook opmerkelijk te noemen. Dat u van mening bent een reden te moeten vinden waarom uw ouders verdwenen zouden zijn, lijkt er wederom op te wijzen dat u boude verklaringen aflegt en ter plaatse wat feiten verzint waarop u verder niet kan ingaan omdat u er niet op voorhand heeft over nagedacht. Het is bovendien niet te vatten dat u die van mening bent dat uw ouders verdwenen zijn, zelfs niet de minste poging onderneemt om antwoorden te zoeken bij uw broer met wie u wel in contact staat. Men zou immers verwachten dat u er alles aan zou doen om antwoorden te vinden in deze situatie, behalve uw broer vragen hoe het met hem gaat en te wachten dat hij u dezelfde vraag stelt. U liet immers uitschijnen dat dit de enige woorden waren die u met mekaar deelde tijdens jullie gesprekken (notities CGVS, p.14,15). Dat u geen contact zou hebben met uw ouders en dat uw ouders zouden zijn verdwenen is dan ook helemaal niet aannemelijk.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen kan dan ook niet zonder meer weerhouden worden om te besluiten tot het bestaan van vrees voor een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een risico op ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten, zijnde uw paspoort, uw verblijfskaart en studentenkaart bevatten louter uw identiteitsgegevens en ondersteunen uw verklaringen in Ukraine te hebben verbleven en gestudeerd, wat verder niet ter discussie staat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Verzoekschrift

2. Verzoekster stelt:

“Doordat, verwerende partij stelt dat verzoekster er niet is in geslaagd aannemelijk te maken dat zij omwille van een gedwongen huwelijk dat haar ouders voor ogen hadden niet meer terug kan keren naar Angola.

Dat verzoekster het verhaal van het gedwongen huwelijk pas te berde bracht tijdens het persoonlijk onderhoud van verwerende partij op 20 juli 2022 en daar met geen woord repte tijdens haar eerste korte onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Terwijl dat verzoekster inderdaad, na enig aandringen van haar huidige raadsman, stelt en toegeeft dat haar vorige raadsman haar had aangeraden een verhaal over een gedwongen huwelijk uit de doeken te doen als zogenaamde basis voor haar aanvraag tot internationale bescherming.

Dat verzoekster zich in deze heeft laten leiden door de misleidende adviezen van haar toenmalige raadsman.

Dat verzoekster wel degelijk pertinente redenen heeft om niet terug te keren naar Angola.

Dat zij dit land verlaten heeft om in Oekraïne studies in de geneeskunde aan te vangen.

Dat zij haar eerste twee jaren van haar studies in heeft afgerond in Oekraïne maar dat uiteraard in februari van dit jaar de oorlog uitbrak in Oekraïne als gevolg van de agressie van Rusland.

Dat hiermede ook alle toekomstdromen van verzoekster aan diggelen werden geslagen en verzoekster geen andere optie had dan zich te begeven naar Europa om aldaar een onderdak te vinden.

Dat verzoekster over redenen meent te beschikken waarom zij niet veilig terug kan keren naar Angola.

Dat verzoekster thans in België sinds enige weken alles in het werk stelt om haar studies in de geneeskunde hier verder te zetten.

Dat zij ook bezig met het leren van de Franse taal.

Dat zij hier haar leven wenst verder te zetten nu dit totaal overhoop werd gegooid door de gebeurtenissen in Oekraïne.

Zodat het aangewezen voorkomt de bestreden beslissing nietig te verklaren.”

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoekster om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan. De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoekster nood heeft aan internationale bescherming.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Verzoekster dient aan te tonen dat in haar hoofde feiten en omstandigheden bestaan waardoor zij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in haar land van herkomst. Zulks houdt in dat de vrees actueel moet zijn. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet zijn oordeel aldus steunen op de feitelijke situatie op het ogenblik van dit oordeel (artikel 48/6, § 5 a) van de Vreemdelingenwet). Deze stelling vloeit voort uit de definitie van het woord vluchteling in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Het wezenlijke criterium in deze definitie is de ‘gegronde vrees voor vervolging’. Determinerend bij het onderzoek van dit criterium is de vraag of verzoekster thans een toevluchtsoord nodig heeft voor een te verwachten risico op vervolging in haar land van oorsprong. De vrees moet bovendien gegrond zijn, wat wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig is maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd.

Verzoekster stelt dat ze zich heeft laten misleiden door haar vorige advocaat en dat het relaas inzake het gedwongen huwelijk werd verzonnen. Verzoekster laat derhalve geen vrees voor vervolging gelden ten aanzien van autoriteiten of andere actoren van vervolging in Angola.

In de mate dat zij aanvoert dat zij pertinente redenen heeft waardoor zij niet veilig kan terugkeren naar Angola voert zij geen concrete vervolgingsgrond of concreet element aan. De – begrijpelijke – wens om, na de vlucht uit Oekraïne ingevolge de Russische inval, haar studies in de geneeskunde in België verder te zetten betreft geen vluchtelingenrechtelijke grond.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

5. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoeksters vluchtrelaas, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht en dat zij in België wenst te blijven in het kader van haar studies geneeskunde. Verzoekster kan dan ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt evenmin een element aan inzake de mogelijke toepassing van artikel 48/4, § 2, c).

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend drieëntwintig door:

W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

A.-M. DE WEERDT

W. MULS